

B. K.

Ez a kép az 1970-es években készült. A férjem mellett az öcsém akkori élettársa látható. Az öcsém a felszabadulás után letette a nyomdai gépmester vizsgát, és elhelyezkedett egy nyomdában. Nem sokáig dolgozott gépmesterként, mert behívták katonának. Ott kiemelték a jó íráskészsége miatt. Ez 1950-ben volt, amikor az első újságíró-iskola indult. A testvérem bekerült és elvégezte az újságíró főiskolát. Utána a honvédség lapjánál volt rovatvezető, ha jól tudom. Onnan átkerült a vasúthoz, ahol szintén egy rovatot vitt. Megnősült, és 1952-ben megszületett a fia. 1956-ban kimentek Svédországba [lásd: disszidálás]. Ott már nem tudott újságíróként dolgozni. Megkeresték őt az ottani magyarok, de Magyarországra ellen kellett volna cikket írni neki, amit nem akart, mert családja volt Magyarországon, és haza is akart majd jönni, ha lehetséges. Svédországban a legnagyobb újságkiadó nyomdájában dolgozott mint gépmester. A nyelvet ha nem is olyan hamar, de megtanulta. Most is azt mondja, hogy még most se tud jól beszélni, mert a magyar akcentusa megmaradt. A két kisebbik fia már Svédországban született, ők már svédek, nem is tudnak magyarul. Az öcsémnek szép nyugdíja van, gondtalan, és a gyerekei is mind nagyon jól vannak. A testvérem első felesége zsidó volt, a második nem. Szóval a három fia és az unokák már mind svédek, ők nem is mondják azt, hogy ők zsidók. Svédországban azt mondják, hogy ők nem tudják, mi az, hogy zsidó. A feleségek meg abszolút svédek. Mindig tartottuk a kapcsolatot. Miután elmentek, elkezdtem a Szabad Európát hallgatni. 1967-ben pont akkor voltam náluk, Svédországban, amikor Izraelben kitört a háború [lásd: hatnapos háború]. Az öcsém minden évben jött, és most is minden évben jön.